

De Roemeense kwestie

De Roemeense kwestie

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Avontuur in Londen
Gewetenloos
Topgeheim
Ijskoud

Martin Brouwers
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789402137194
© 2015 Martin Brouwers

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

INHOUD

- 1 *Windkracht 6*
- 2 *Een macabere vondst*
- 3 *Problemen dienen zich aan*
- 4 *Een opmerkelijk gezicht en piepende banden*
- 5 *De ontvoering en de man met de rugzak*
- 6 *Kijk uit voor dat busje, Jim!*
- 7 *Jim en de vliegende fiets*
- 8 *Een mooie dag om het bos in te gaan*
- 9 *De man van New Scotland Yard*
- 10 *Geen doorsnee zondagmiddag voor Jim*
- 11 *Problemen op de camping*
- 12 *Als een rat in de val!*
- 13 *Mihas, waar zit je?*
- 14 *De vreemde zaak van Wiersema*
- 15 *Jim's pijnlijke ontdekking*
- 16 *Oog in oog met de Wiersema's*
- 17 *Weerzien met Mihas*
- 18 *1-1-2 en een lugubere samenkomst*
- 19 *Einde?*
- 20 *Heisa in het ziekenhuis*
- 21 *De cavalerie is gearriveerd*
- 22 *Eindelijk is er koffie!*

1. Windkracht 6

Zaterdag, 04.00 uur. Nederlandse tijd. Een verlaten deel van de haven van IJmuiden.

Terwijl de regen neerkletterde op het houten dek van de slechts 14 meter lange, stalen viskotter probeerden twee mannen op het gladde, houten voordek zich staande te houden. De wind raasde om hen heen.

De 'Behouden Vaart' had de vorige dag de Engelse kust verlaten en was halverwege de reis overvallen door een zware noordwesterstorm met windkracht 10. Alhoewel de wind afgenomen was tot windkracht 6 schommelde de 67 jaar oude schuit nog steeds gevaarlijk heen en weer, wat het er voor de twee in zware, gele oliepakken geklede mannen niet gemakkelijker op maakte de trossen goed uit te gooien.

Het was donker en vanwege de barre weersomstandigheden lag de haven er verlaten bij en de enkele andere aanwezige vissersboten lagen stevig vastgesnoerd aan de oude kade.

Stevig op en neer deinend op het water dat met kracht tegen de stenen kademuur sloeg.

Dankzij het felle licht van de amateuristisch aangebrachte schijnwerpers op de mast en het juiste moment afwachtend, lukte het de twee mannen het voortouw om de bolder te werpen terwijl de kapitein in het stuurhuis de 2 liter dieselmotor met de gashendel vakkundig bespeelde en zijn boot met uitzonderlijke stuurmanskunst langszij aanmeerde.

Tegelijkertijd wierpen twee mannen op het achterdek het achtertouw om een bolder zodat de boot redelijk goed vast kwam te liggen maar desalniettemin toch gevaarlijk op en neer bleef deinen.

Wanneer het woeste water de boot opdrukte steeg de reling wel een meter boven de kade uit om er daarna weer een meter onder te zakken.

De boot steeg opnieuw ver boven de kademuur uit en twee mannen sprongen eraf om te controleren of de touwen wel goed om de bolders heengeslagen waren, de kapitein zou niet graag zijn oude, maar ijzersterke, boot verliezen in deze

storm. Het was sowieso al een mirakel hoe de boot de hachelijke overtocht op de woeste Noordzee met zijn, soms, metershoge golven overleefd had. Een van de mannen die van de boot gesprongen waren keek behoedzaam in het rond en toen hij zeker wist dat de kade verlaten was stak hij een arm de lucht in en zwaaide die heen en weer, goed zichtbaar voor de kapitein die de dieselmotor uitzette en glimlachte.

Vervolgens draaide de door de wol geverfde kapitein zich om, deed twee stappen naar voor en klopte drie maal op de deur van de lager gelegen kajuit. Na enkele seconden ging de houten deur piepend open en keken twee angstige, donkere ogen de kapitein aan.

‘Este sigur (Is het veilig)?’ vroeg de man in het Roemeens met zware stem aan de kapitein.

‘Este sigur...frate (het is veilig...broer),’ was het antwoord van de kapitein die met uitgestoken hand klaarstond om de man, wiens gezicht nu ook een glimlach vertoonde, omhoog te helpen.

De man was gekleed in een donkergrijs regenpak en droeg een waterdichte rugzak, hetgeen betekende dat hij er helemaal klaar voor was zich naar buiten te begeven.

‘Du-te repede, frate, fii atent (Ga snel, broer, wees voorzichtig)!’ sprak de kapitein waarop de man knikte, zich resoluut omdraaide en het stuurhuis verliet.

Voor een moment sloeg de koude wind de regen binnen, toen was de man weg.

De kapitein keek hem met een triest gezicht na en zag hem, kijkend door de beregende ruiten van zijn stuurhuis, over de reling van de boot springen en zonder nog op of om te kijken weglopen uit het licht van de schijnwerpers, de donkerte van de nachtelijke storm in.

Terwijl zijn droevige ogen in de duisternis tuurden bewogen de gebarsten lippen van de kapitein bijna onzichtbaar toen hij in zichzelf mompelde: ‘Pentru familie, pentru familia (Voor de familie, broer, voor de familie)...’

‘HA HA! NU HEB IK JE!’ riep Jim Callahan verheugd na zijn laatste zet. ‘Schaakmat!’ en hij keek naar het beteuterde

gezicht van zijn vriend, Mark, die zojuist opnieuw door hem genadeloos verslagen was met het zoveelste potje schaak.

Mark keek hem vernietigend aan.

‘Wacht maar. Ik krijg je nog wel, de volgende keer.’

‘Heb ik dat al niet vaker gehoord?’ plaagde Jim verder.

‘En betekent dat dat je opnieuw revanche wil?’

Mark schudde zijn hoofd en liet een zucht.

‘Nee, laat maar. Ik heb voor vandaag wel genoeg klop gehad. Misschien morgen weer.’

De twee vrienden lieten wel vaker hun schaakkunsten op elkaar los en hoewel Mark echt geen onverdienstelijk schaakspeler was, moest hij toch altijd in Jim zijn meerdere erkennen.

De twee zaten tegenover elkaar aan de eettafel in de open keuken terwijl Jim’s vader zich in de achtertuin met het snoeien van de struiken en planten bezighield. Aangezien het voorjaar zijn intrede had gedaan, konden de heesters wel weer een snoeibeurt gebruiken, dus de Vlinderstruik, de Lavendel en de rozen moesten eraan geloven.

Jim’s moeder was met zijn zusje, Sophie, boodschappen gaan doen in de supermarkt, een ritueel dat haast elke zaterdagochtend plaatsvond.

Alhoewel het buiten nog best fris was, was de zon al flink van de partij en maakte dat het heel aangenaam was voor buitenactiviteiten en de twee hadden dan ook gisteren al besloten, vandaag een flinke fietstocht te gaan maken.

Jim wierp een blik op zijn digitale, Sigma sporthorloge, bijna elf uur, en begon de schaakstukken in het houten kistje te doen.

‘Heb je er zin in, Mark?’ vroeg hij, beseffend dat hij een overbodige vraag stelde.

‘Nou en of,’ was Mark’s enthousiaste reactie, ‘het is ideaal fietsweer en ik zie ernaar uit je te gaan verslaan!’

Jim lachte.

‘Ha ha...we zullen zien,’ maar hij moest in zijn binnenste toegeven dat Mark op dat gebied de sterkere was. Het leek soms wel of Mark op de mountainbike geboren was zoals hij met dat ding om kon gaan. Hij maakte, terwijl ze fietsten, vaak totaal onverwachts een wheelie of een bunnyhop en hij

wist hindernissen zoals stoepranden, keien en boomstronken te nemen waar Jim voor af moest stappen. Jim keek zijn vriend aan en het was duidelijk dat Mark genoot van het vooruitzicht hem een kopje kleiner te gaan maken tijdens het mountainbiken.

Nadat ze de jassen aangetrokken hadden begaven de twee zich naar de achtertuin waar de twee zilverkleurige Rockriders 520 S de jongens blinkend en uitnodigend stonden op te wachten in het voorjaarszonnetje. Enkele weken geleden hadden beide jongens van Jim's vader de geweldige fietsen cadeau gekregen en waar ze natuurlijk verschrikkelijk blij mee waren.

De ultralichte fietsen waren voorzien van voorvorken met luchtschokdemping, hydraulische Tektro-schijfremmen, SRAM XS derailleurs en schakelmechanismes om de negen tandwielen op de achterwielen feilloos mee te kunnen bedienen.

De fietsen waren uitermate geschikt voor het berijden van bospaden, zanderige hellingen en het nemen van obstakels, precies waar Jim en Mark zo dol op waren.

'Hoi pa!'

'Hoi meneer Callahan!'

Jim's vader keek op en begroette de twee vriendelijk. Hij was erg blij dat de twee jongens dikke vrienden waren want hij wist dat Mark en diens moeder een moeilijke tijd achter de rug hadden. Sinds het noodlottige verkeersongeluk waarbij Mark's vader om het leven was gekomen, was Mark erg teruggetrokken geweest en had zijn moeder het erg moeilijk gehad.

Vanaf het moment dat Jim, Mark een keer na school had uitgenodigd en de familie Callahan Mark had leren kennen, hadden ze alles gedaan om de jongen en zijn moeder te helpen waar het maar kon. De twee jongens waren onafscheidelijke vrienden geworden en de band tussen de twee was in de loop der tijd alleen maar sterker geworden.

Mark was heel even bang geweest dat hun vriendschap zou verkoelen toen Jim een jonge verpleegster leerde kennen en de twee duidelijk lieten merken dat ze zich tot elkaar aangetrokken voelden. Karin, de liefvallige verpleegster

draaide echter wisselende diensten en zowel zij als Jim hadden beslist niet de intentie hem links te laten liggen, dat was hem inmiddels al duidelijk geworden.

Vandaag had ze de dagdienst en Jim zou haar later op de dag oppikken bij het ziekenhuis en haar naar huis vergezellen. 's Avonds zou het drietal op uitnodiging van Jim's ouders, de avond bij Jim thuis doorbrengen, maar zover was het nog niet.

Hoe had hij, of Jim, ook maar ooit kunnen vermoeden in wat voor aangrijpend avontuur ze verzeild zouden raken, en het zou niet lang op zich laten wachten.

Sterker nog, over enkele minuten zouden ze de ontdekking van hun leven doen, en het zou een afgrijselijke zijn...een die het journaal zou halen en die ze nooit meer zouden vergeten!

2. Een macabere vondst

10.00 uur. Engelse tijd. Oostkust van Groot-Brittannië.

De geüniformeerde politieagent zwaaide naar zijn, eveneens geüniformeerde, collega's en wees naar de grond voor hem.

'OVER HERE!' riep hij zo hard hij kon.

De grote groep agenten had sinds gisterochtend het spoor van de vluchteling gevolgd en was uiteindelijk aanbeland aan de kust van het Engelse Lowestoft, in Suffolk, met de oude haven op een kleine 100 meter afstand. Er was heel wat werk verzet om het zover te brengen en New Scotland Yard, oftewel de Metropolitan Police Service, Interpol en talloze andere politiekorpsen hadden hun krachten moeten bundelen en al hun middelen in moeten zetten het spoor op te pikken en te volgen tot hier.

De agenten haastten zich naar de plaats waar blijkbaar iets bijzonders te zien was en verzamelden zich eromheen terwijl de agent die hen gealarmeerd had een handschoen aantrok en een kletsnat heuptasje optilde.

Alhoewel er nog steeds een stevige wind stond was het enkele uren geleden eindelijk opgehouden te regenen, maar het heuptasje was nog doorweekt.

Een van de collega's zette een koffer neer, klapte die open en haalde er een plastic zak uit die hij onder het heuptasje hield. Langzaam liet de agent het tasje erin zakken en knikte tevreden naar de anderen.

'Well done,' sprak hij hen toe, 'laten we naar binnen gaan en eens kijken of mijn vermoeden bevestigd wordt.'

Onmiddellijk zette de groep agenten koers over het strand naar het prachtige, grote jachthaven gebouw bij de oude haven. In de eerste plaats om hun nieuwsgierigheid naar de inhoud van het heuptasje te bevredigen en in de tweede plaats omdat er vast en zeker in het restaurant warme koffie geschonken zou worden.

Jim deed zijn uiterste best zijn vriend Mark bij te houden en nam daarom soms risico's. Hij zag de voorsprong van Mark

steeds groter worden en hij moest alle zeilen bijzetten om hem nog maar enigszins bij te kunnen houden.

Zijn ogen gingen steeds van Mark naar de grond voor hem, een kronkelig zandpad met de nodige hobbels en half in het zand liggende boomwortels. Zo nu en dan ontweek hij een steen of een al te diepe kuil, maar te laat besepte hij dat zijn snelheid veel te hoog was en hij raakte, om een flinke kei te ontwijken, met een van zijn trappers een dikke boomwortel waardoor zijn fiets gelanceerd werd.

Jim liet zijn stuur los en vloog door de lucht om enkele meters verder met een harde smak neer te komen op de harde grond. Hij hoorde naast zich zijn fiets neerkomen en hij hief automatisch zijn handen op om zijn gezicht te beschermen, maar de mountainbike lag roerloos enkele meters van hem vandaan.

Jim lag nog steeds op zijn rug en draaide zich langzaam om om op te staan maar kreeg de schrik van leven toen hij, op zijn zij liggend, recht in de levenloze, geopende ogen van een man keek die, grotendeels verscholen, onder de donkergroene varens lag.

De man die vroeg in de ochtend de 'Behouden Vaart' in IJmuiden had verlaten liep stevig door, angstvallig zijn gezicht afwendend wanneer hij anderen passeerde.

Hij had het niet aangedurfd een van de truckstopplaatsen in IJmuiden aan te doen omdat dat vast en zeker, zo vroeg in de ochtend, een verdachte indruk zou maken.

De 10 kilometer naar de A9 had hij dus lopend, door de regen, afgelegd, de kilometers daarna steeds liftend en ontdekt dat liften een behoorlijk tijdrovende bezigheid was. Het had enkele keren zeker een uur gekost voor een voorbijganger bereid was geweest hem een lift te geven en soms reden ze door dorpen, en dan weer een gedeelte over de autosnelweg.

Hij had een plan en wist waar hij naartoe moest, maar op deze manier zou het veel te lang duren. Hij wist ook dat hij voorzichtig moest zijn, stations en politie moest vermijden en dat hij op moest schieten. De tijd drong en hij probeerde het

gevoel van wanhoop dat hem soms trachtte te overmeesteren, te verdringen.

Zojuist was hij door een zakenman afgezet in Hoofddorp. De man had hem in het Engels gewezen op een truckstopplaats, een stuk verderop, daar konden ze hem vast wel verder helpen.

Het was enkele uren geleden gelukkig opgehouden te regenen en zijn regenpak had hij onderweg in een vuilnisbak achtergelaten omdat het niet meer in zijn rugzak paste. Hij stond stil, oriënteerde zich even en slaakte een zucht van verlichting toen hij in de verte de truckstopplaats in het oog kreeg.

Hopelijk kon hij daar een trucker vinden die hem goedgezind zou zijn en mee wilde nemen naar zijn eindbestemming, of in ieder geval zo ver mogelijk.

Hij haalde een verfrommeld briefje uit een van zijn broekzakken tevoorschijn, een briefje waar zijn bestemming op gekrabbeld stond, bekeek het nog even en stopte het weer terug.

Nu nog een lift zien te krijgen maar gelukkig zou hij een twijfelende trucker een behoorlijke vergoeding kunnen bieden. Buiten nog enkele andere noodzakelijke dingen zat er genoeg geld in zijn heuptasje om het een en ander voor elkaar te krijgen, dus hij was hoopvol gestemd.

Nu moest hij doorgaan, klemde zijn vingers stevig om de riemen van zijn rugzak en haalde diep adem.

Hij had nog een behoorlijke tocht voor de boeg en mocht geen tijd meer verliezen.

De politieagenten die in Lowestoft het heuptasje gevonden hadden onderzochten nauwgezet de inhoud ervan. Ze hadden besloten ter plekke, zelf de inhoud te bestuderen in plaats van tijd te verliezen en eerst terug te rijden naar Londen waar het hoofdbureau over een uitgebreid laboratorium beschikte voor forensisch onderzoek.

De forensisch specialisten mochten zich er later over ontfermen. De groep mocht van de zeer bereidwillige hotel- en restauranteigenaar een kleine zaal gebruiken die bedoeld

was voor kleine bijeenkomsten.

Hij had het gezelschap voorzien van koffie en zou ervoor zorgen dat ze niet gestoord zouden worden.

Je kreeg tenslotte niet iedere dag een afvaardiging van New Scotland Yard over de vloer en veel mensen uit Lowestoft en omstreken zouden ongetwijfeld nieuwsgierig komen informeren wat de reden van het bezoek was.

Onder het genot van een versnapering zou je dan, heel geheimzinnig, met de nodige creativiteit, vertellen wat je te weten bent gekomen...en er wat eigen theorieën aan toe kunnen voegen.

Ja, hier viel misschien nog wel wat extra's aan te verdienen.

Met gehandschoende handen werden de spulletjes voorzichtig opgepakt, nauwgezet bestudeerd en weer op de tafel neergelegd.

Het was echter niet de bril of het mapje met foto's dat het meest de aandacht trok, nee, het meest opvallende was de dikke stapel bankbiljetten, simpel bijeengehouden door een dik elastiek.

De hoogste in rang, de detective inspector, was een lange, forse man die de stapel voorzichtig met twee handen van de tafel oppakte en hem van dichtbij bekeek.

'Of course...' zei hij na hem even goed bekeken te hebben, 'euro's. Zoals we al vermoedden is onze man de Noordzee overgestoken!'

'Natuurlijk rechercheur...' antwoordde Jim.

Maar rechercheur Klaassen die tegenover hem aan het bureau zat, wist dat hij Jim iets onmogelijks gevraagd had. Misschien was het zelfs niet eerlijk van hem geweest Jim te laten beloven zich verder niet met de zaak te bemoeien.

Even vroeg hij zich zelfs af wat hij op die leeftijd gedaan zou hebben, met dezelfde gedrevenheid als Jim, die hij inmiddels behoorlijk goed kende.

'Jim,' zei de oude rechercheur, 'ik ken je inmiddels goed genoeg om te weten dat je, wat je ook zegt, op de een of andere manier toch weer wel bij de zaak betrokken zult raken, maar belof me dan tenminste één ding. Waarschuw

mij meteen zodra je iets ontdekt, blijf uit de problemen maar probéér tenminste je niet met deze zaak te bemoeien.'

Jim keek de rechercheur heel serieus aan.

'Ik zal in ieder geval mijn best doen, rechercheur, en de problemen zeker niet opzoeken.'

'Poeh...' zei Mark die naast hem zat, '...problemen zoeken hém wel op. Zo lijkt het wel, wacht maar af.'

Rechercheur Klaassen moest zijn best doen een glimlach te onderdrukken en zuchtte diep. Hij wist dat de intelligente jongen die Jim heette een onbedwingbare nieuwsgierigheid bezat en een neus voor mysterieuze zaken had.

Eigenschappen waarover hijzelf op Jim's leeftijd eveneens beschikte en hem uiteindelijk deden belanden waar hij nu zat.

Hij richtte het woord nu aan Mark.

'Mark, jongen, hou je vriend maar een beetje in de gaten en laat het me weten als hij iets doet dat hem, of jullie, in gevaar kan brengen.'

Mark knikte en de rechercheur richtte zijn blik opnieuw op Jim.

'Wees verstandig Jim en hou je gedeisd. Hoe is het trouwens met je vriendin...die verpleegster?'

Jim bloosde een beetje omdat hij nog niet echt aan het idee gewend was een vriendin te hebben.

'Oh, goed hoor,' antwoordde hij, 'ik haal haar straks op en vanavond kijken we met z'n allen een leuke film bij mij thuis. Ze heeft echt interessante dingen over het ziekenhuis te vertellen. Ze heeft zelfs contact gehad met de patholoog anatoom van het ziekenhuis die haar over zijn onderzoeken op dode lichamen...'

'Ho maar, Jim!' riep de rechercheur, 'ho maar. Je hebt het maar getroffen met zo'n vriendin.'

Hij stond langzaam op uit zijn stoel.

'Maar ik moet nu gaan en jullie hebben nog een fietstocht af te maken, heb ik begrepen.'

De twee jongens stonden eveneens op en verlieten samen met de rechercheur het kantoor. Ze liepen over het donkerblauwe tapijt dat naar de trap leidde en Jim wierp nieuwsgierig bij elke openstaande deur een blik naar binnen.

Het was vrij rustig in het politiebureau en slechts zo nu en dan passeerde een agent die het drietal vriendelijk groette. Jim hield wel van deze plaats en voelde zich er, na de nodige bezoeken in verband met zijn vorige avonturen, aardig thuis. Voor Mark had het politiebureau echter totaal geen aantrekkingskracht en hij zag er veel meer naar uit hun mountainbikerit af te maken en Jim opnieuw het nakijken te geven.

‘Zo jongens,’ sprak rechercheur Klaassen, eenmaal beneden bij de hoofdingang aangekomen.

‘Maak er nog een leuke dag van...en bedankt voor jullie medewerking,’ en hij schudde de twee jongens de hand.

Toch kon Jim niet vertrekken zonder nog één vraag te stellen.

‘Rechercheur, is het goed als ik U later bel om te vragen of U al weet wie de man is die we gevonden hebben?’

De rechercheur keek Jim nadenkend aan.

‘Zodra zijn identiteit bekend is zal dat toch wel bekend gemaakt worden via de media. We kunnen namelijk altijd tips gebruiken over zijn achtergrond en de toedracht van zijn dood. Maar je mag me later op middag gerust bellen, dan kan ik je meer vertellen.’

‘Dank U, rechercheur...’ en de twee jongens liepen naar buiten, haalden de fietsen van het slot en vervolgden hun rit. Natuurlijk liet het beeld van de dode man Jim niet los maar hij had vriendelijk het aanbod van rechercheur Klaassen om slachtofferhulp te aanvaarden afgewezen.

Nee, Jim stond al niet meer stil bij zijn vondst. In gedachten was hij al veel verder.